

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Petri Ribadeneiræ, Societatis Iesv Presbyteri, De
Tribulationibus huius seculi Libri Duo**

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniae, 1604

XIV. Qualiter in similibus casibus nos habere debeamus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50340)

*QUALITER IN SIMILIBVS
casibus nos habere debeamus.*

Quandocunq̄ue Deo aduersitati-
bus nos punire placuerit, ante om-
nia necessarium erit, vt ad ipsum conuer-
si, afflictionem istam de manu eius pro-
cedere cognoscentes, in melius emende-
mus vitam, & procul à nobis repella-
mus, quicquid Deo displicere, & tribula-
tionis causa fore videbitur.

Magistratus & Reip. Gubernatores,
præterquam quòd seipsos reformabunt,
moribus etiam & honestate reliquos o-
mnes præcellent, & bonum vitæ exem-
plum subditis suis præbentes, diligentem
ac sedulam dabunt operam, ne scilicet
aperta & manifesta inter illos scelera re-
gnet, quibus offendatur Deus, & ad ira-
cundiam prouocetur. Etenim cum fla-
gellum, ipsaque castigatio de peccato,
& publica vindicta de publico delicto
procedat, ad pœnam istam euitandam
nec melius, nec certius remedium repe-
riri vel excogitari potest, quàm vt culpa
tollatur, vita emendetur, deprauati mo-
res corrigantur, ipsa denique publica
scand.

scandala præscindantur, quò sublata culpa, ipsa quoque ultio cesset, & iusta Dei ira mitigetur. Quæ si negligantur, nec per afflictionem istam temporalem conuersio aliqua fiat, pessimum & infallibile signum est maioris & terribioris superuenturæ correctionis. Nam sicut peccatum non purgatum aut emendatū per pœnitentiam, pondere suo plura alia grauiora attrahit crimina; sic tribulatio & castigatio Dei, per quam non reformamur, corrigimur, & meliores effici-mur, certissimum indicium est aliarum acriorum imminentium pœnarum & tribulationum: ideòque summam adhibebimus diligentiam, vt iratus Deus placetur & reconcilietur nobis.

Præterea oculi nostri cum ingenti fiducia in Deum conijciendi sunt. Etsi hoc ipsum quod inchoauimus acceptum fuerit, & ad sanctum eius seruitium & securitatem nostram conduxerit, nullo modo diffidendum aut subsistendum est, & ab opere bono cessandum, sed resumpto animo supplere potius & resarcire defectus, corrigere vitia, opusque inceptum prosequi & ad finem perducere debemus, nequaquam existimantes propter vnum alterumue infelicem & minus prosperum successum, perpetuò malè
suc-

successurum. Si varios & diuersos præ-
 ritorum bellorum consideremus ac per-
 scrutemur euentus, animaduertimus for-
 tissimos quosque Duces, qui ingentes &
 memorabiles de hostibus victorias retu-
 lerunt, turpissimè frequenter victos suc-
 cubuisse; ita vt nec felix initium, felicem
 & fortunatum finem, nec exitus infelix
 prosperum semper habuerit initium. Ne-
 que enim Cyrus Persarum Rex poten-
 tissimus, nec Alexander Magnus, Iulius
 Cæsar, Pompeius, aut quiuis alius Capi-
 taneus & Dux generosissimus tãta in bel-
 lo prosperitate vsus est, vt cæsis profligatisque semper hostibus triumpharet,
 nam prosperitas & fortuna nunquam in
 eodem statu permanent. Romani in ini-
 tio quidem à Samnitibus debellati, ca-
 pti, expoliati, & armis omnibus exuri, ignominiosè ad furcas Caudinas sub iugum missi sunt; verùm postea ignomi-
 nia & dedecore isto exacerbati, de iisdem
 victoribus suis viginti quatuor duxere
 triumphos, ac postremò furore & hosti-
 li odio exagitati, ipsam Samnitium vr-
 bem iam funditus euersam, taliter solo
 adæquauere, vt in ea nec lapidem super
 lapidem relinquerent, ne scilicet aliquod
 eius vestigium superesset,

Cum

Cum Romani primò cum Pyrrho Epirotarum Rege congregarentur, ab Elephantis, quos nunquam antea viderant, in fugam conuersi sunt: A Carthaginensibus item sæpissimè superati, maximisque cladibus affecti sunt, priusquàm Carthaginem expugnatam deuastarent. Ab Hannibale tantoperè Resp. Romana afflicta, debilitata, & militibus destituta est, vt iam penè de Romanorum Imperio actum videretur. Sed viribus redintegratis, constanti & intrepido animo hostem ex Italia propulsantes, & in suos vsque fines persequentes, ipsam Carthaginem, regnumque Pœnorum direptum ac depraedatum destruxerunt.

Hispani Numantini quatuordecim annis cum Romanis pugnauère, & licet quatuor tantum millia Numantinorum, quadraginta millia Romanorum percussissent; postmodum tamen ab iisdem deuicti sunt, & Numantina diruta & solo adæquata est.

Cimbri & Teutones aliquoties Romanorum castra inuaserunt, antequam à Mario superati coërcerentur. Simile planè Mithridati & Iugurthæ diuturnum cū Romanis bellum gerentibus contigit: cum enim ipsi Romanis prouincias plurimas eripuissēt, ipsamq; Romā aliq̄ diu
coar-

coangustassent, tandem fortuna Sylla
generositate Luculli, & magnanimitate
Pompeij eneruati, ab incepto destiterunt.

*Lib. 4. de
bello Galli.*

Iulius Cæsar Angliam debellaturus
prima vice totius penè exercitus iactura
fecit, eò quòd dignarus esset fluxus & refluxus
maris: at secundò rediens, meliori
consilio & prouidentia usus est, prius
usque prouinciam hanc expugnatam
Imperio Romano subiecit.

Heraclius Imperator **ROMANUS** in
fortuna & incommoda maxima à Persis
perpeffus, Regiones multas perdidit, vnde
que dum superbum & arrogantem
Ciroem Regem iam tertio deuictum re-
gno priuaret, ac pretiosum nostræ redemp-
tionis lignum recuperaret.

Ramirus Hispaniarum Rex, priusquam
caesis & profligatis Mauris extrema
memorabili victoria potiretur, cuius
hunc vsque diem celeberrima in Hispani-
nijs agitur memoria, ad tantas quando-
que angustias redactus, nec non & exercitus
eius tanta clade percussus, & penitus
interneccione deletus est, vt ad montes
recipere cogerentur, vbi totam noctem
insomnem ducentes, profusis vberibus
lachrymis, Deum deprecati sunt, vt
in tanta necessitate subuenire, & ex
sentissimo periculo eripere ac libera-
dign

dignaretur, donec S. Iacobus singularis Hispaniæ protector, apparens, exanimatos & timore nimio percussos confortaret, & sancta præsentia sua iam antea profugatis victoriæ palmam impertiretur.

Nonne Alphonfus Rex potentissimus ingentem antè à Mauris in Alarco stragem pertulit, quàm in Tolosa victoriam istam celeberrimam & omni memoria dignam obtinuit, quæ Christianis lætissimum, Mauris verò contrà lamentabile attulit nuntium? illorum quippe vltra viginti millia in ipso prælio ceciderant, cum Christianorum ne viginti quinque interiissent.

Multis & innumeris penè alijs exemplis probare ac demonstrare possem, omnes, quotquot fuere, eximios & generosissimos militiæ Duces ac Principes, qui aliquem in mundo triumphum duxerunt, aduersitatibus varijs expositos, plurimos infelicissimos successus pertulisse sed casibus istis aduersis, & infortunatis successibus quasi calcaribus quibusdam instigabatur, vt instauratis viribus, progredierentur ad propositum suum consummandum, emendantes interim & corrigentes defectus in primo congressu & conflictu annotatos, magnani-

P

mus

mus enim & fortis Heros inter difficultates afflunit animum, inter periculum, virtutem denique ac fortitudinem dum alij formidulosi & imbelles cunctuati diffidunt, vt nimirum, nec frangere nec per fortunam deuinci posse, ostendat. Verus & syncerus Christianus, qui firmiter Deo adhaerens, tam bonos, quam malos successus de diuina ipsius manu procedere cognoscit ac credit, etsi quandoque affligatur, nequaquam tamen desperat; sed mores suos deprauatos corrigens, conuertitur ad Dominum, dicens cum S. Iob: *Etiam si occideris me, in ipsa sperabo.*

Cap. 13.

Quamobrem vt talem quoque in nobis spem suscitet Deus, probetque, vt in se solum speremus ac cofidamus, permittit interdum res nostras ad tantam deuenire necessitatem, vt iam penitus desperatae videantur, quatenus humano ope destituti, tanto melius diuinum eius auxilium sentiamus, quemadmodum D. Abrahamo contigit, quem Deus eo vtique deuenire passus est, vt Isaac filium suum iam colligatum & super altare positum euaginato & eleuato gladio ferre ac decollare vellet: verum Angelus repente de caelo missus apprehendens gladium, cohibuit ipsum ne feriret, libe-

Gent. 22.

rato

ratoque filio ingentes, magnificas, & admirandas fecit ei promissiones, quæ in Genesi describuntur. Priusquam Ioseph *Genes. 47* cœleste expertus subsidium à Pharaone sublimaretur, variè ac multipliciter à Deo tentatus, afflictus, & carceribus inclusus fuit. Susanna illa castissima, quæ *Daniel 3* uis adulterij accusata, & ab omnibus desolata, lapidibus penè obruta fuisset, in extrema tamen necessitate nequaquam à Deo deserta est. S. Paulus de tribulatione sua, quam in Asia perpeffus, in hunc modum loquitur: *Non volumus ignorare 2. Corint. 2* vos fratres, de tribulatione nostra, quæ facta est in Asia, quoniam supra modum grauati sumus supra virtutem, ita ut tederet nos etiam vivere. Sed ipsi in nobis metipsis responsum mortis habuimus, ut non simus fidentes in nobis, sed in Deo qui suscitatur mortuos, quæ de tantis periculis nos eripuit & erit.

Idem omninò generosissimo, pijsfimi *Theod. li 5* mo, ac deuotissimo Principi & Imperatori *cap. 24.* Theodosio contigit, nam licet ipse à *Sozo. lib. 7* Ioanne Abbate dono prophetiæ prædicator *cap. 22.* to, de victoria contra Eugenium certior factus, & à duobus Apostolis, utpote Ioâne & Philippo, de nocte sibi apparètib⁹, exercitiū in aciē educere iussus fuisset;

nihilominus tamen in ipso congressu hostis impetu maximo in primam aciem irruens, vltra decem millia prostrauit, & occidit, tantisque Theodosium angustiis circumdedit, vt oculos in cælum attollens, cum ingenti feruore, & firma fide exclamauerit dicēs: *Vbi est Deus Theodosii?* Existimabat quippe Imperator procul à se abesse Deum, qui sibi proximus erat, à quo etiam tantoperè coangustabatur, ne scilicet victoriam, quâ postmodum potiebatur, de sua potius quam de ipsius manu prouenire arbitraretur. Etenim cum tela vtrunque conijci cœpta essent, ventus violentus è regione hostibus irruens, illorum sagittas spiculaque in ipsos retorsit. Quin etiam tanta pulueris copia in eorum facies impetu ferebatur, vti palpebras occludere & pupillas oculorum grauiter infestatas tegere & tueri, ac postremò fuga sibi salutem acquirere, illos coegerit. Quapropter Rufinus inquit: Stetit aliquamdiu anceps victoria: fundebantur auxilia Barbarorum, & terga iam hostibus dabant: sed fiebat hoc, non vt Theodosius vinceretur, sed ne per Barbaros vincere videretur. Quia sicut ait S. Augustinus: Quum aliquid aliquando tardius dat Deus, commendat dona, non negat: desiderata diu, dul-

*S. Ambrosius
in orat. fu-
ne. Theodo.*

*Lib. 2. hist.
cap. 33.*

*De verb.
Dextini ser-
mone 1.*

dulci
Iesu
quæ
Deu
disca
Et
re fo
entiu
audia
exau
N
suor
nuò
cont
stati
minu
ces f
fusa
don
latio
tu

dulcius obtinentur; cito autem data vilescent. Pete, quære, insta; Petendo & quærendo crescas, vt capias; seruat sibi Deus, quod non vult cito dare; vt & tu discas magna magis desiderare.

Et S. Gregorius: Deus, inquit, differre solet voces petentium, vt merita patientium crescant, quatenus eò magis exaudiantur ad meritum, quò citius non exaudiuntur ad votum.

Lib. 20. Moral. ca. 24.

Nemo existimet Deum Seruorum suorum preces aspernari, etiamsi continuo illos non exaudiat: nec quisquam conturbetur aut diffidat, si quando non statim petitioni suæ annuatur, multò minus ab oratione desistat, licet ipsi preces suæ inutiles, & frustra ac temerè profusæ videantur. Vult namq; Deus, vt & dona sua permagni æstimentur, & per dilationem crescat in nobis meritum, augeatur desiderium, inflammetur fides,

pariterque cum Theodosio dicamus: *Vbi est Deus The-*

odosij?

P 3

CA.